

SKRIFTETAL PÅ REFORMATIONSDAGEN DEN 4/5 1958

PÅ LAURENTISTIFTELSEN, LUND.

TEXT JES 43:25.

Någon gång har det väl hänt oss, att vi har känt oss pinade av vad vi har gjort mot en annan människa. Har vi då i samspråk med en sådan förfördelad människa tagit upp vår gamla handling och fått svaret: "Det, det har jag glömt", då förstår vi innebörden av vårt profetord ur Jesaja. Den som säger: "Jag förlåter dig", han kan fortfarande i sitt hjärta trampa på den han förlåter och se honom under sig, men den som säger: "Jag kommer inte ihåg detta", han rensar ut all skuld ur luften, så att ingen anklagelse mer är kvar. Så förlåter Gud, han utplånar. "Jag, jag är den som utplånar..." Liksom Gud kan skapa och låta nytt uppstå, kan han också utplåna det gamla, så att det inte längre är till. Men om Guds skapande kraft yttrar sig i detta, att han glömmer, så yttrar sig vårt slaveri under det gamla i detta, att vi minns, vi kommer ihåg, vad den gjorde och vad den gjorde mot oss. Vår egen fastlåsthet i vår skuld, vi hör avlösningen men vi tror den ej, sammanhänger med att vi, i våra hemliga tankar binder andra, binder vår nästa, i skuld till oss, och så fasthåller vi järnhårt det gamla och spärrar vägen för vår skapande och förlåtande Fader. När vi nu bekänner vår synd, så låt oss idag hålla upp denna enda synden inför Gud, detta att vi minns - och be honom utplåna den!

